

L'ANETO

Escalant el més alt

L'Aneto, el rei, el més alt de la més alta, el més alt de la Maladeta. L'Himàlaia tan sols té un cim que sobrepassa els 8.800 metres. Els Alps només tenen un cim que sobrepassa els 4.800 metres. Els Pirineus tan sols tenen un cim que sobrepassa els 3.400 metres.

Podem debatre sobre quina es la muntanya més bella, la més atractiva, la més estilitzada, la més llunyana, la més enigmàtica, la més majestuosa. Però mai podrem debatre sobre quina es la més alta. Aquest títol es indiscutible, inqüestionable.

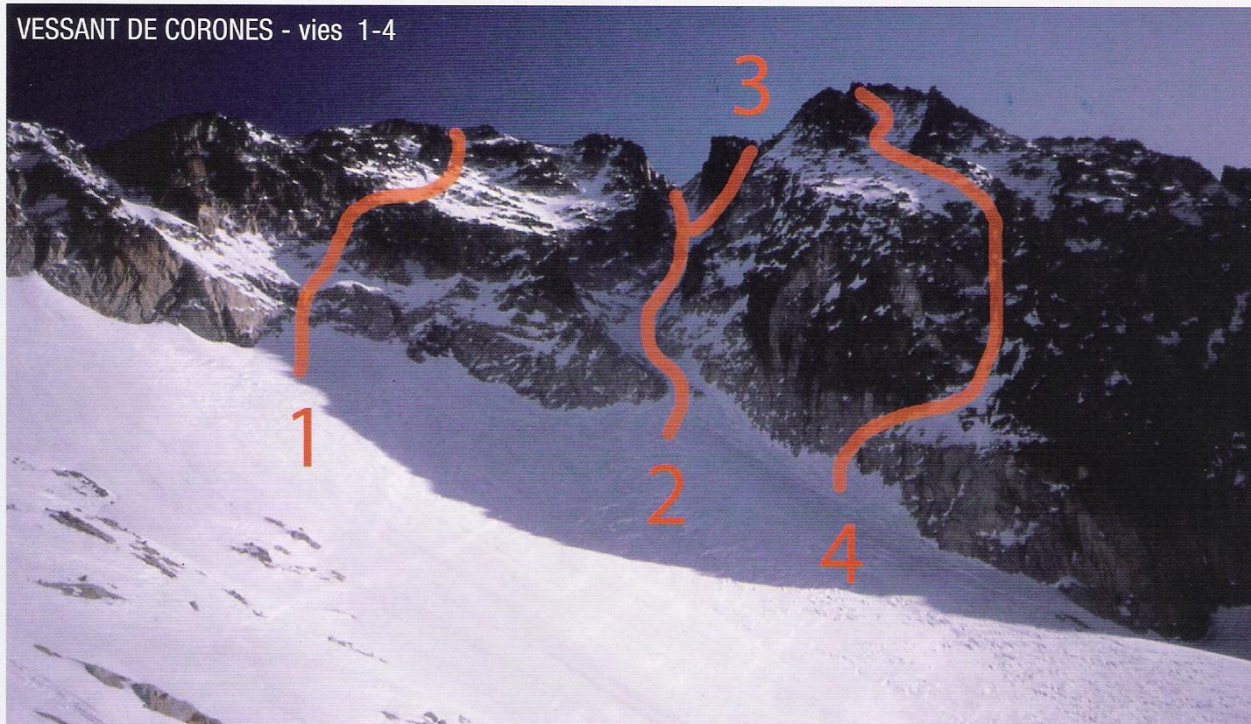
Només un es el rei. Només un du el nom d'Aneto.

Per als amants de l'escalada de corredors de neu, coronar el cim de l'Aneto seguint aquesta modalitat, té un doble al·licient. Es el sùmmum de la concepció clàssica del pirineisme. Un humil tribut de l'home a la muntanya.

escalada en canals de neu i glaç

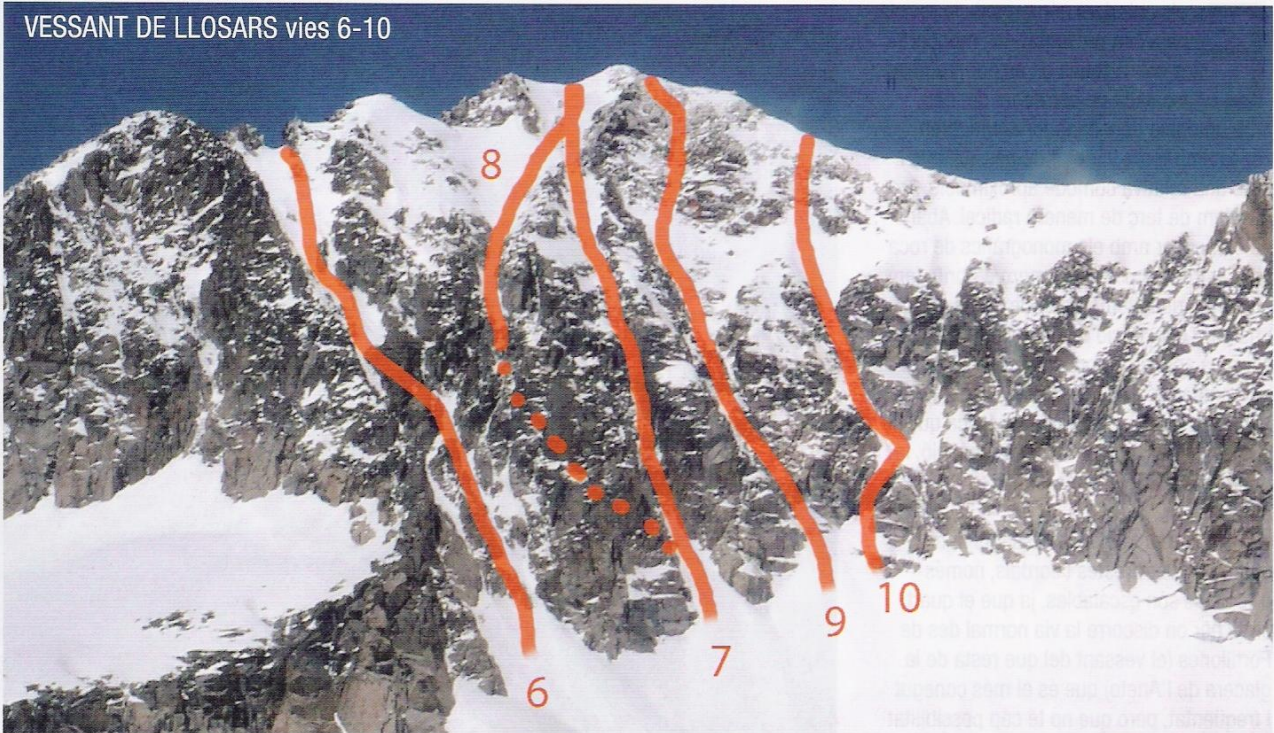
VESSANT DE CORONES - vies 1-4

VESSANT DE BARRANCS - vies 11-18

VESSANT DE LLOSARS vies 6-10

**Fes de la vida un somni,
i del somni una realitat.**

Antoine Saint-Exupery

**llibres,
viatges,
audiovisuals,
ressenyes...**

pakocestas.com

Escalada en canals de neu i glaç

En els anteriors números de la revista us havíem presentat dos monogràfics sobre zones on es pot practicar l'escalada de corredors de neu, amb un doble denominador comú: eren zones amb força varietat de possibilitats i amb una relativa còmode aproximació. Ara canviem de terç de manera radical. Abans de començar amb els monogràfics de roca (que estrenarem en el número d'abril), fem el comiat de la temporada de neu amb una altra concepció de pirineisme: alçada, llargues aproximacions, un únic cim per diferents vessants i escalades exigents, al menys pel que fa a la forma física que ens exigirà el conjunt de l'aproximació, la mateixa escalada i el descens.

L'Aneto presenta quatre vessants ben delimitats per arestes i cordals, només tres d'ells són escalables, ja que el quart seria per on discorre la via normal des de Portillones (el vessant del que resta de la glacera de l'Aneto) que és el més conegut i freqüentat, però que no té cap possibilitat per a l'escalada en neu, gel i mixta. Els altres tres vessants són el de Barrancs, el de Coronas i el de Llossars.

El de Barrancs presenta dues parets. La paret N pròpiament dita de l'Aneto, que és curta, vertical i descomposta i la cara NE de l'Espalda de l'Aneto, que presenta diferents canaletes molt atractives, alguna d'elles de difícil formació.

El vessant del Coronas té el famós corredor Estasen, sens dubte el més clàssic del gegant pirinenc i una cita imprescindible per a l'amant dels itineraris històrics.

Per acabar tenim el vessant més desconegut per a l'escalada glacial de l'Aneto, que és el vessant de Llossars. Lluny, relativament curt i amb una exposició sud, ha estat majoritàriament ignorat pels amants de l'escalada. No obstant això ens depara una inèdita sorpresa recentment descoberta: les línies de gel vertical més altes de la serralada. A l'igual que el cim, potser no són les més estètiques, ni les més difícils, ni les més enclotades, ni les més fotogràfiques, però indubtablement, són les més altes. Un dels avantatges de l'alçada és que la temporada

de neu s'allarga fins al mes de juny per a les vies més clàssiques. Pel que fa a les difícils, caldrà preveure la possibilitat de trobar gel de fusió. Potser la temporada avançada és la millor alternativa per a les canaletes de la cara sud; per contra hauréu d'anar més a l'hivern al vessant NE de l'Espalda de l'Aneto, ja que el sol toca tan sols sortir i caldrà anar amb fred assegurat per poder escalar en condicions. Us presentem a continuació les fitxes bàsiques dels tres vessants escalables en neu i els itineraris que les recorren:

VIES DEL VESSANT DE CORONAS (vessant oest):

Punt de partida: Refugi de Coronas, a la vall de Vallibierna. 1.950 metres.

Com arribar-hi: Per pista de terra des de pla de Senarta.

Aproximació: Per la vall de Coronas, passant

pels "ibons" de Coronas. Calcular 3,30 h a 4,00 h per a la marxa d'aproximació.

1. DIRECTA CARA OEST

- Dificultat: 200 metres. 50°. Màxim 60° i IV°
- 1a. ascensió: Jordi Castells i Antoni Mena, maig del 2001

2. CORREDOR ESTASEN

- Dificultat: 200 metres, 45°, màxim de 50° a 55°
- 1a. ascensió: Lluís Estasen i Josep Rovira, juliol del 1930

3. VIA PETIT BLACK A LA AGUJA DAVIU

- Dificultat: 100 metres. 50°, màxim 65°
- 1a. ascensió: P. Bosquets i Joan Miquel Dalmau, maig del 1984

4. VIA ABELLÓ-DALMAU

- Dificultat: 400 metres. 50° - 55°, màxim

de 65° i IV°

- 1a. ascensió: Eduard Abelló i Joan Miquel Dalmau, juny del 2001

5. CORREDOR EFECTE 2000

- Dificultat: 350 metres. 50° - 55°, màxim de 65° i V+/A1
- 1a. ascensió: Xavier Laporta i Ricard Miquel, març del 2000

VIES DEL VESSANT DE LLOSSARS

Punt de partida: Refugi de Coronas, a la vall de Vallibierna. 1.950 metres

Com arribar-hi: Per pista de terra des de pla de Senarta

Aproximació: Per la vall de Llossars, passant pels "ibons" de Llossars. Calcular 3,30 h a 4 h per a la marxa d'aproximació

6. CANAL DE LLOSSARS

- Dificultat: 300 metres. 45°, màxim 50° i III°
- 1a. ascensió: sense dades

7. CANAL SITA

- Dificultat: 300 metres. 50°, màxim 60° i III°/IV°
- 1a. ascensió: Agustín Faus i Sita Faus, any 1957

8. GOULOTTE PIRENE

- Dificultat: 250 metres, màxim de 85° i M5
- 1a. ascensió: Eloi Callado i Pako Crestas, maig de 2011

9. DIRECTA PETIT CRESTAS

- Dificultat: 250 metres, màxim 75° i M4
- 1a. ascensió: Eloi Callado i Pako Crestas, maig de 2011

10. VIA NARIÑO

- Dificultat: 250 metres. 55° mixte-III°
- 1a. ascensió: J. Nariño, P. Cantaloup i J. Haurillon, setembre de 1879

VIES DEL VESSANT DE BARRANCS

Punt de partida: Pla d'Aigualluts. 2.030 metres. Zona d'acampada.

Com arribar-hi: Cal arribar amb vehicle fins al pla de la Besurta i des d'aquí aproximar-se al pla per la vall de riu Esera. Calcular 45 minuts fins al punt on acamparem.

Aproximació: Pujar per sobre l'ibon de Barrancs i enfilar per darrera de l'aresta NE de l'Aneto per anar a la seva paret NE o encara més al sud per anar al vessant NE de l'Espalda de l'Aneto. Calcular 4 hores per a la marxa d'aproximació des del pla d'Aigualluts.

VESSANT NE DE L'ANETO

11. VIA ARLAUD

- Dificultat: 150 metres. 50° mixte, III+/IV°
- 1a. ascensió: J. Arlaud, P. Grelier i J.V. Parant, setembre de 1935

12. CORREDOR N.E.

- Dificultat: 150 metres. 60° / 65° mixte
- 1a. ascensió: sense dades

13. VIA DEL GLACIAR DE BARRANCS

- Dificultat: 100 metres de pendent, 45°, màxim 50°

- 1a. ascensió: Germans Cadier, any 1902.

VESSANT NE DE L'ESPALDA DE L'ANETO

14. PETIT HIPERCOULOIR

- Dificultat: 200 metres, 85° i V+
- 1a. ascensió: Eduard Requena i Joan Jover, gener de 1998

15. CANAL EST

- Dificultat: 350 metres, 45°-50°, màxim 70°, possible IV°
- 1a. ascensió: J. Llanes i J. Saula, juny de 1993

16. VIA DEL GRAN BLAU

- Dificultat: 400 metres. Màxim 90° - V+ exposat
- 1a. ascensió: Eduard Requena i Joan Jover, març de 1996

17. VIA ESCUDIER

- Dificultat: 400 metres, IV+. Via de roca estival que pot resultar un mixte difícil a l'hivern
- 1a. ascensió: J. Escudier, M. Jeannel i A. Vedel, agost de 1935.

18. CANAL C.E. A LA BRETXA DE TEMPES-TATS

- Dificultat: 200 metres, 45°-50°, màxim de 70°, possible III°
- 1a. ascensió: sense dades

Cartografia útil:

- ANETO-MALADETA, escala 1:25.000, editorial Alpina – Geo Estel

Bibliografia útil:

- 3404 ANETO, 104 ASCENSIONES Y ESCALADAS A LA MONTAÑA MÁS ALTA DEL PIRINEO. Autor: Joan Miquel Dalmau. Editorial Barrabés.
- ANETO, GUÍA MONTAÑERA. ASCENSIONES, TRAVESIAS Y ESCALADAS. Autores: Alberto Hernández Gómez y Alberto Martínez Embid. Editorial Desnivel.

PAKO CRESTAS

www.pakocrestas.com